

НА ПЪРЗАЛКАТА

Хайде!.. Мама да не чуй!..
Штъ!.. На пръсти! Тишина!
Бързо, бързо се обуй,
вземай малката шейна!

Бързо! Азъ защо не ща
съ малки никакви игри,
ето — плаши те снѣга,
а пъкъ плачешъ цѣли дни? —

Тѣй на малкия си братъ
Ваню шепне, и така —
бавно, леко — тихо, штъ! —
се измъкватъ по снѣга.

Тѣтне цѣлата рѣка,
викъ, кѣнки, шейни и смѣхъ,
бой съсъ топки отъ снѣга,
облаци отъ снѣженъ прахъ.

— Дръжъ се! Качвай се! Така! —
И по сребърния ледъ
въ мигъ политатъ — И-ху-ха! —
Ваню съ малкия напредъ.

Н. Фурнаджиевъ

